

УДК : 159.923

doi: 10.15330/ps.6.1.129-138

Марина Дворник

Херсонський державний університет

dvornyk.marina@gmail.com

ПОСТМОДЕРНІ СЕНТЕНЦІЇ ПОСТАТІ КІДАЛТ

Роботу присвячено розгляду постаті кідалт – дорослої дитини – як породження реальності постмодерну. Постульовано, що втеча 20-35-річними людьми від біологічного віку як бажання воягатися у підліткові речі, використання омолоджувальних процедур, пошуки екстремальних вражень, відсутність інвестицій у тривалі стосунки та власність є закономірним для постмодерну процесом стандартизації молодіжного стилю життя, ювеналізації суспільства. Досліджено паралелізму у визначеннях постаті кідалт як символу незрілості, уникання відповідальності та втечі від ідентичності дорослого. Висвітлено основні підходи до розуміння кідалтс як вікової та діяльній групи з ракурсу різних дисциплін. Поява кідалтс з точки зору маркетингу регламентована дією реклами та масової комунікації для просування задоволення нагальних потреб споживача (відсутність логіки у закупівлях, колективна регресія), що засноване на попиті на товари без утилітарної цінності, на ефекті ностальгії за знайомими відчуттями, на природі споживачів старшого покоління, на стандартизації молодіжного стилю життя. З огляду на соціальну сферу, кідалтс з'являються через поведінку лідерів з її толерантністю та навіть заохоченнями щодо закріплення ірраціональності у свідомості людини – індивідуалізму, приватизації, нарцисизму та прибутковості. Масова культура, у свою чергу, диктує кідалтс прихильність до дозвілля та насолоди як до базових орієнтирів та продуктів розвитку та щастя. Антропологічні дані демонструють, що нове покоління, відмовляючись від авторитаризму, патріархату та маскулінності, шукає альтернативних способів досягнення зрілості, але натомість позбавляються ідентичності дорослого. Постнекласична психологія, пояснюючи появу кідалтс, орієнтується на поняття нелінійності й анахронічної моделі життя та втечі особистості від свого біологічного віку як від постульованих рамок.

Підкреслено, що такі типові риси та психологічні особливості кідалтс, як інфантильність, нарцисизм, ескапізм, високий рівень сугестивності, презентизм, відсутність змагальності та гасло "все й одразу" відкрили постмодерній особі простір для ґрунтовніших досліджень власної особистості, духовні пошуки та вільний вибір життєвого шляху.

Ключові слова: постмодернізм, дисконтинуїтет, анахронічність, кідалт, ювенальність, дорослі, молодь, підлітки, дитинство, ескапізм, гедонізм, презентизм, інфантильність, незрілість, діти-бумеранги, бебі-бумери, лихоманка Пітера Пена, синдром Карлсона.

Постановка проблеми. Враховуючи поширення доступності знань, інформаційну переважаність, трансформаційність соціально-економічних умов, глобалізацію та інші значущі соціальні механізми, особистість змінює і власне сутнісне наповнення, що істотно відрізняється від попередньо диктованих норм. Постмодерна картина світу, що непомітно вплітається та неминуче залучається до сьогоденної наукової та повсякденної реальності, ставить нові вимоги до розуміння споконвічних імперативів. Постмодерна особистісна ефективність вже не полягає у стабільності, стійкості, виваженості та послідовності, тепер владу захоплюють поставання, пошук, процесуальність, калейдоскоп прийнятих і не прийнятих рішень, гнучко

впроваджуваних до контексту життєвих практик. Ідентичність людини в умовах сучасності динамічна і мінлива, особистісні стратегії все частіше вибудовуються на основі невинних пошуків подолання протиріч, створення прогнозів, соціальних ігор.

Сьогодні особистість іде шляхом суб'єктивних відчуттів, реалізуючи свою базову здатність до пошукової активності, і все наполегливіше намагається зняти із себе відповідальність за результати діяльності. Те, що у попередніх домінуючих типах раціональності вважалося зрілістю й успішністю та прив'язувалося до певних життєвих етапів або вікових меж, наразі перестає мати маркер розповсюдженості й норми. Така постмодерна нелінійність життєвого шляху, рокірування віків, відтермінування старіння зумовили розповсюдження поняття так званого третього віку – "кідалтс", коли дорослі люди слідуєть дитячим цінностям, максимально пролонгуючи відчуття власної молодості.

Аналіз останніх досліджень. Історія має тенденцію рухатися по спіралі, і те, що можна було б назвати модерною диференціацією вікових меж, повертається до середньовічної відсутності дистанції між означенням дітей та дорослими [12]. Останнім часом у суспільстві все частіше спостерігаються процеси стирання меж між поколіннями та "омолодження" людства, ювеналізації потреб, цінностей і поведінки. Американська Національна Академія Наук ще 2003 року позначила завершення підліткового етапу у житті середньостатистичного громадянина у 30 років, а Спільнота Юнацької Медицини США навіть запропонувала вважати початком дорослості вік з 34 років [10].

Найбільша кількість дослідників-соціогуманітаристів наразі зосереджується на вивченні факторів відтермінованої дорослості, які пов'язуються з конкурентністю й нестабільністю на ринку праці та подовженням термінів навчання [5], зі зростанням довіри до одностатевих шлюбів та спрощенням процедур усиновлення, із підвищенням вартості житла, з популяризованою культурою споживацтва [4]. Те, що З. Бауман [1] називав плинністю соціального, культурного та економічного простору, можна вважати беззаперечним чинником проблем із формуванням ідентичності та зволікання молоді із прийняттям ролі дорослого, що має робити вибір і брати відповідальність за нього при урахуванні позитивних/негативних, очікуваних/неочікуваних, бажаних/небажаних обставин [5, с. 241].

Наразі відбувається стрімке поширення популярності вивчення потреб тих, хто проживає своє життя, насолоджуючись молодіжними радощами, і піддає сумнівам правомірність ортодоксальних зобов'язань [8, с. 45]. У США, Австралії та Великобританії – це *kidults*, *adultescents*, *rejuveniles*, *KIPPERS* (*Kids In Parents' Pockets Eroding Retirement Savings* – діти, що витрачають батьківські пенсійні заощадження), в Канаді – *boomerang kids*, у Німеччині – *Nesthocker*, в Італії – *mammone*, в Японії – *kawaii* [4].

Власне, найбільш поширений термін "кідалт" утворений як поєднання слів *kid* – дитина та *adult* – дорослий, і стосується дорослих, що мають дитячий смак і дитячу чутливість. Справді, діти та підлітки, котрі перебувають в епіцентрі споживацького суспільства, поступово стають еталоном для наслідування старших поколінь, подібно до трактування префігуративної культури за М. Мід, яка приходить на зміну постфігуративній, де діти слідували за дорослими, або навіть кофігуративній, – де сучасники вчилися у сучасників.

Формулювання "кідалт" вперше було використано кolumnістом П. Мартіном у "Нью-Йорк Таймз" ще 1985 року, а Е. Калькутт завдяки роботі "Затримка розвитку: поп-культура та ерозія дорослішання" 1998 року започаткував популяризацію терміну "кідалт" як людини середнього віку, часто успішної у кар'єрі та з високим соціальним статусом, однак такої, що продовжує орієнтуватися на задоволення від таких атрибутів дитинства, як казки, мультфільми, іграшки тощо [20].

Науковці, говорячи про незрілість стосовно об'єктивно дорослої людини, використовують такі поняття, як "дорослі діти", "ті, що застрягли у шкільних цінностях", "дорослітки" (*adultescents*), "мужчини-хлопчики", "посередники" (*twixters*), "передвісники" (*thresholders*), "бігбейбіз" (*BigBabies*) [2, с. 40]. Відповідно, слід згадати і про феномен Пітера Пена як юнгіанського *Puer aeternus* (вічного Хлопчика) та "синдром Карлсона", що пропагують ідею інфантилізації.

Кідалтс, незважаючи на свій вік, звільняються від зобов'язань та відповідальності, що робить їх неповноцінними партнерами по взаємодії, на відміну від конституйованих дорослих, які формально та неформально позиціонуються як рівноправні учасники інтеракцій [4]. Маючи дорослу зовнішність, кідалтс продовжують позиціонувати себе як діти, що простежується не тільки у зовнішніх атрибутах та поведінці, але й стає внутрішньою, ментальною характеристикою.

Цінності "постпідлітковості" (*postadolescence*), вкладені у концепцію кідалтс, репрезентують фрейдівський прототип дитячих побоювань, невпевненості, інстинктивної поведінки, нескінченних пошуків себе і нездатності любити і працювати. За Й. Хьойзінга, це типаж людини, котра грає, – *homo ludens*, що постійно ховається від реальності у вимірі гри. Це діти-бумеранги, що повертаються до батьківських домівок після спроби самостійного життя і демонструють афективну, діяльну та власницьку нестабільність [2, с. 48].

За Ф. Фуреді, знецінення категорії дорослості свідчить про спустошення ідентичності дорослого – небажання робити тривалі інвестиції, як фінансові, так і емоційні [13]. Х. Маккей підкреслює, що дорослість відтермінується поколінням, стимульованим насиченою медіапродукцією та перевантаженим свободою вибору, що унеможливорює здатність осісти й будувати щось стабільне, штовхає до лише тимчасового врегулювання, аж доки нові яскраві можливості не змусять зрушити з місця [8, с. 47].

Канадський соціолог Дж. Коте пропонує розглядати феномени "арештованої дорослості" та "напівдорослості", звертаючи увагу на те, що неадекватний соціальний тиск на молодих людей не дозволяє їм дорослішати у вірний спосіб, а інтенсифікує "підлітковість", яка заперечує необхідність участі у побудові ефективного суспільства й економіки та марнує ресурси і перспективи [7].

Мета статті: теоретично окреслити джерела появи та межі конфігурування постаті кідалт у реальності постмодерну.

Виклад основного матеріалу. Сьогодні все більше дорослих демонструють тенденцію до репрезентації рис кідалтс, аби відсторонюватися від складної реальності та інтенсифікації стресів [15]. Кідалтс більше не слідує освяченим сторіччями ритуалам, що символізували досягнення дорослого віку, готовність нести відповідальність та виконувати відповідні обов'язки. І це почасти сприймається як можлива причина не надто світлого майбутнього для громадянського суспільства, тим паче, що феномен пролонгованої юності стосується в основному представників середнього та вищого класів – по суті, тих, хто формує масову думку [5, с. 240]. Ці порухи показують, що ті соціальні інститути, які раніше були наріжним каменем для безпеки дорослості, зараз переживають часи свого занепаду [8, с. 45–46].

Значна частина дослідників вважає, що кідалтс – це продукт сучасного споживацького суспільства, в якому ринкові відносини диктують дорослим моду на продукти, першочергово призначені дітям та підліткам (Дж. Бернардіні, Ф. Фуреді, К. Кроуфорд). Засоби масової комунікації, і особливо реклама, засновані на просуванні колективної регресії: потреби мають задовольнятися моментально, адже споживач уже керується імперативом "отримати від життя усе й одразу". І молодість – як і краса, успіх та гроші – стає об'єктом, яким можна заволодіти, і перетворюється з біологічного стану на культурне визначення. Людина є молодою не через вік, а через те, що отримала право насолоджуватися певним стилем життя та споживання [3]. Це яскраво ілюструє "лихоманка Пітера Пена" ("Peterpandemonium" як злиття слів "Peter Pan" і "pandemonium" – оселя демонів) – термін, що використовується у зарубіжному рекламництві, для характеристики людей віком від 20 до 30 років, зацікавлених у товарах, які нібито повертають їх до пори безтурботного дитинства, – книжках, іграх, гаджетах, анімаційних фільмах тощо.

Дж. Бернардіні наводить 4 причини, чому такі товари є комерційно привабливими й активно просуваються маркетологами: 1) потреби дітей та підлітків потенційно невичерпні, адже є ефемерними, позбавленими утилітарної цінності, на відміну від потреб дорослих, які цінують практичну значущість речей; 2) дієвість ефекту ностальгії, спроб відшукати стабільність у минулому досвіді, адже дорослий уже знає, як це – бути дитиною чи підлітком; 3) тенденція демографічного приросту старшого покоління у порівнянні з молоддю; 4) стандартизація молодіжного стилю життя, адже молодь, реальна і конституційована, є найвигіднішою ціллю для

продажів у дійсності та віртуальності. Тож, інфантилізація дорослого як платіжоспроможного покупця є вигідним конкурентним процесом: важливо подолати оцінювання якості товарів та логіку у закупівлях, замінивши їх високою сугестивністю, ірраціональністю, індивідуалізмом, залученістю до гри та ігноруванням потреб інших. Кідалтс – ідеальна мішень для продавця. Вони мають велику кількість бажань та реальну спроможність до здійснення покупок [3].

У специфічно інституціоналізованих сферах прихильність до кідалтс проявляється через увагу до індивідуалізму, приватизації, нарцисизму та прибутковості. Політичні лідери приймають ролі вихователів та патріархів відносно електорату. Спортивні змагання усе більше починають бути схожими на вистави. Банківська система спрощує процедури та мову своєї діяльності для клієнтів. У релігійному секторі спостерігаються процеси, з одного боку, секуляризації як позбавлення впливу церкви на соціум, з іншого боку, розповсюдження релігійних сект з їхніми фантазмагоричними поєднаннями забобонів та модерної культури як спрямованість на закріплення ірраціональності у свідомості людини [16]. Подібні тенденції до регресу спостерігаються у символіці, лінгвістиці, правоохоронних органах, менеджменті, організації заходів тощо.

В перенасиченому інформацією світі на допомогу особистості приходять медіа комунікації, що стають основним засобом для поширення цінностей, тенденцій та принципів і встановлюють символічний всесвіт етичного вибору. Такі комунікації легітимізують незрілість та дитячість поведінки і пропагують молодіжний стиль життя [17].

З точки зору масової культури, інфантилістський етос широко заповнив соціомедійні контексти: телевізійні програми втрачають педагогічну та культурну глибину на користь розважального контенту, кіноіндустрія все частіше користується прийомами сиквелів, рімейків, комедій та мультиплікаційних супергероїв, публіцистика обмежується мотиваційними книжками та романами, написаними підлітковою мовою, Інтернет-простір усе інтенсивніше використовується дорослими як ігровий з його соціальними мережами та блогосферою, не кажучи вже про популяризацію серед дорослих відеоігор як способу втечі від повсякденних обов'язків та відповідальності за прийняття рішень [6].

Кідалтс здебільшого оперують інформацією, наділеною двоїстістю – реальністю та ірреальністю, які одночасно існують у звичному для них просторі – віртуальному спілкуванні, де конструюються численні іміджеві "Я" для різних соцмереж (увага і рецепції є справжніми, а мірила їхнього вираження – штучними) [23, с. 114].

Масова культура для кідалтс є повітрям, без якого неможливо вижити, це канал створення та розповсюдження цінностей. І головною цінністю у ній стає гедоністичний світогляд, естетика дозвілля з її тілесністю, чуттєвістю, спокусами й еротикою [23, с. 114]. Постмодерні спільноти демонструють прихильність до дозвілля та насолод як до базових ключів розвитку та щастя. Як зазначив один з респондентів дослідження А.

Мері, "люди тепер працюють не заради досягнень, а для саморозвитку та зустрічі з культурою дозвілля" [19, с. 55].

У такій культурі духовна складова особистості фактично опускається на рівень додатку до фізичної оболонки і пропагується абсолют фізіологічного начала, який не відбудеться без тілесних втіх [23, с. 115].

Культурний простір для кідалтс поширюється й цілком конкретним простором: наприклад, щорічний ярмарок Seoul Kid&Adult Fair, різноманітні виставки та навіть музей кідалт-іграшок. І такі події спільноти кідалтс вже не є поодинокими, вони поширюються як поп-культура, й індустрія для кідалтс стає все більшою та об'ємнішою [15].

Фрагментована свобода сучасної особистості описує ціле суспільство – це свобода, яку кожен обирає на основі власних бажань та амбівалентних почуттів, як-от: одночасні домагання і страхи жити власними амбіціями. Ця свобода дарує будь-які можливості завдяки засобам масової інформації, але і тягне за собою розчарування й занепокоєння, бо кожен знає, що він ніколи не міг би обрати і спробувати все. Заборони та обмеження дозволяють вірити, що відсутність успіху можна пов'язати з ними; проте знаючи, що єдиним архітектором свого життя є сама людина, вона, навпаки, частіше відчуває невпевненість та небезпеку. Свобода означає також аналіз того, яких заходів було вжито для успішного здійснення планів, а це напружує дорослого і приводить його до психологічного ескапізму від наявного стану до світу молодості та неосяжних можливостей [3].

Згідно з даними інших дослідників, культура незрілості пов'язана з історичними факторами боротьби поколінь. Покоління з епохи бебі-буму заперечує та відкидає культуру старших, не продукуючи нових стилів розуміння зрілості, а створюючи модель насолоди та свободи від ностальгії за отрочеством [9]. З антропологічної точки зору, покоління нових дорослих шукає кращого способу ставати партнерами та батьками, відмовляючись від авторитаризму, патріархату та маскулітності, однак, не знаходячи альтернативного способу досягнення зрілості, позбавляються таким чином ідентичності дорослого [2].

Проблему кідалтс, безсумнівно, слід також шукати у площині деконструкції уявлень про вік та зміщення меж дорослості. За Т. Титаренко, нові стадії життя вибудовуються зі стихії різноманітних широких і персональних контекстів, а долання життєвого шляху відбувається нерівномірно, з певними ритмічними коливаннями, що можуть спричинити початок змістових проявів певного віку, а потім їхню кульмінацію і спад. В особистій історії людини важко відстежити поступальний безперервний рух від минулого через теперішнє у майбутнє, тому прояви підлітковості можуть сягнути похилого віку, а стареча мудрість може прийти до людини в юності [23, с. 62–69].

Повноправність дорослості традиційно пов'язували з такими соціальними маркерами, як незалежність, стабільна робота, шлюб, батьківство, сімейна власність [2; 4]. На психологічному рівні стандартна модель дорослості включає більше саморозуміння і впевненість у собі як

результат досвіду та набутих умінь у процесі соціальної валідації. Та відмова сучасної молоді ставати дорослими, довго залишаючись у батьківських домівках, змінюючи місця роботи, відтерміновуючи створення шлюбів та виховання дітей, не обов'язково свідчить про незрілість, егоїстичність або інфантильність. Молоді люди ставляться до кар'єри, стосунків, власності та культури як до невирішуваних проблем, тому вони залишають за собою право не задовольняти зовнішні експектації, ніби бунтуючи проти нав'язаного світогляду [8, с. 46].

Як пише Г. Деберт [11], у 1970-х роках бунтарство і заперечення були культурними патернами, властивими тільки молоді, а з 1990-х стали асоціюватися і зі старшими людьми. На противагу цьому, молоді люди навіть почали зображуватися в культурі як такі, що мають контролювати своїх безвідповідальних батьків, аби ті не потрапляли в халепу. Розмиття вікових меж спостерігається тепер і в такому поширюваному явищі, як одночасні побачення, заміжжя, вагітність у матерів та доньок. "Третій вік" тепер розглядається замість поняття старості, подорожі замінують хворобливий перехід на пенсію, будинки пристарілих перейменовуються на житлові центри, соціальні працівники – на соціальних аніматорів, а геронтологи досліджують не осіб похилого віку, а "нову молодь" (new youth) та "вік відпочинку" (leisure age).

З точки зору Я. Бернардіні, сучасний дорослий наслідуює те, що можна було б назвати бездумною незрілістю, втечею від обов'язків та анахронічною моделлю життя [2]. Ми живемо у час, коли нормальним стає відмова від прийняття власного віку, і підлітки хочуть якомога швидше стати дорослими, а дорослі якомога довше залишатися молодими [21]. Втеча від біологічного віку проявляється у бажанні вдягатися у підліткові речі, у використанні омолоджувальних косметичних процедур, у пошуках нових вражень, у відсутності інвестицій у тривалі стосунки тощо. Це ідеологія акторської гри й споживацтва, де дитячість рутинізована, одяг втрачає формальний зміст, сексуальні стосунки не призводять до репродукції, праця позбавлена дисципліни, ігри перестають засновуватися на спонтанності, покупки здійснюються без очевидної необхідності, а пріоритети відповідальності, мудрості та смиренності тотально нівелюються [18].

За таких процесів "справжня" дорослість залишилася десь у золотій ері минулого, коли зрілість співвідносилася з непорушним дотриманням життєвих ідеалів щодо кар'єри, подружнього життя та виховання дітей. Сьогодні ж традиційні ідеї про дорослість як зрілість, незалежність, відповідальність та виконання обов'язків звучать іронічно, враховуючи панування постмодерного дисконтинуїтету, який і порожує кідалтс [8].

О. Кочубейник розмірковує про те, що основою "нової зрілості" є відмова від лінійного розвитку і матримоніальної стабільності, звільнення від змагального синдрому. У просторі такого ігрализованого суспільства формується нова практика переживання віку, що беззаперечно призводить до перетворення пустотливості та пролонгації дитинства на загальносвітовий споживчий тренд [23, с. 124–125].

Кідалт стає породженням ювеналізованого суспільства – такого, де моделі поведінки його представників спираються саме на молодіжні цінності. Така інфантилізація певним чином є співзвучною з колективною регресією, і її можна назвати закономірною соціально-психологічною реакцією на процеси, що розгортаються у постмодернізмі. На думку Я. Бернардіні, ліберальні, плинні, індивідуалістські, презентистські конотації, що означають форми постнекласики, поступово призвели до реальної психологічної відмови від декларованого стану дорослості [3].

Постмодерна процесуальність змусила сучасну людину обрати момент теперішнього як єдину цінність життя, адже особистість не хоче конфліктувати з невизначеністю. У суспільстві глобалізму та презентизму з гаслом "тут-і-тепер" минуле стирається з пам'яті, а майбутнє ігнорується, бо змушує замислюватися над дисфункційністю. Життя постмодерної людини стає кочівництвом, постійним пересуванням у стосунках і діяльностях, цінностях і пріоритетах, просторі і часі [23, с. 62]. Вона стає центральним інструментом власної біографії, долі та соціальних зв'язків, а її ідентичність асоціюється з індивідуальним вибором, самомоніторингом й саморефлексією [22]. Абстрактні уявлення про дорослість як про стабільну сферу робочої діяльності, сімейне життя та білу огорожу біля будинку часто-густо декларувалися у політичній риторичі, закладаючись у масову свідомість як синонім успішності, проте насправді ніколи масштабно не підтверджувалися практикою. Звернути б увагу лишень на складнощі з пошуком гідного робочого місця, з придбанням нерухомого майна та на різноманіття у міжособистісних стосунках і проявах сексуальності. Тим паче, що досвід дорослого життя є надзвичайно залежним від культурних, етнічних та історичних факторів. Тож неможливість осісти, повсякчасне бажання нового досвіду та відсутність загального почуття повинності, характерні кідалтс, наразі процесуально вкладаються у нове трактування дорослості [8, с. 51–53]. Адже звільнення від перманентного почуття відповідальності, можливість досліджень власної особистості, духовні пошуки та вільний вибір життєвого шляху виглядають як значущі принади на протигагу архаїчно постульованим труднощам [14]. Як результат, кідалтс мають усі привілеї дорослих, проте лише деякі з їхніх обов'язків.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Швидкоплинні, мінливі, гнучкі умови постмодерної реальності вже не вимагають від особистості дотримання жорстких рамок розгортання життєвого шляху. Перехід до дорослості сьогодні радше має психологічний сенс, аніж набуття соціального статусу. Зрілість з ідеї для наслідування перетворилася на ідеал, якого важко досягнути, тому на кону постнекласичних наукових пошуків з'явилася фігура кідалт – дорослої дитини. Незважаючи на дорослий вік (від 20 до 35 років), кідалтс наслідують дитячі та підліткові цінності, що символізують відмову від відповідальності й обов'язків. Культура споживацтва виховала в кідалтс високу сугестивність, ірраціональність, індивідуалізм, залученість до гри та ігнорування потреб інших. У соціальній сфері появи кідалтс посприяли орієнтації на приватизацію та прибутковість,

що інтенсифікувало розвиток індивідуалізму та нарцисизму. Медіакомунікації легітимізували незрілість та молодіжний стиль життя, популяризувавши гедоністичний світогляд з його схильністю до дозвілля, насолоди та тілесності. Заборони та обмеження попередніх історичних епох призвели до відмови сучасних дорослих від авторитаризму та маскулітності, відкинувши обов'язкову присутність в їхньому житті незалежності, стабільної роботи, шлюбу, батьківства та сімейної власності. Інфантильність, анахронічність, звільнення від змагального синдрому, презентизм та гасло "все й одразу" стали постулатами кідалтизму у постмодерному просторі.

Кідалт – малодосліджена фігура, особливо у вітчизняному науковому просторі, тому перспективним вбачається вивчення її психологічних особливостей і характеристик, розробка дослідницького інструментарію для їхньої діагностики, створення і впровадження технологій по врегулюванню процесів ювеналізації суспільства.

1. *Bauman, Z.* Liquid modernity / Zygmunt Bauman. – Cambridge : Polity, 2000. – 240 p.
2. *Bernardini, J.* The Infantilization of the Postmodern Adult and the Figure of Kidult / Jacopo Bernardini // Postmodern Openings. – 2014. – No 5.2. – P. 39-55.
3. *Bernardini, J.* The Role of Marketing in the Infantilization of the Postmodern Adult / Jacopo Bernardini. – Retrieved 07.09.2015 from <http://goo.gl/X7brMg>.
4. *Blatterer, H.* Coming of Age in Times of Uncertainty: Redefining Contemporary Adulthood / Harry Blatterer. – Oxford : Berghahn Books, 2007. – 160 p.
5. *Brzezińska, A.I.* Becoming an adult – contexts of identity development / Anna Izabela Brzezińska // Polish Psychological Bulletin – 2013. – No 44.3. – P. 239-244.
6. *Burril, D.* (2008). Die Tryin': Videogames, Masculinity, Culture (Popular Culture and Everyday Life) / Derek A. Burrill. – New York : Peter Lang Publishing Inc., 2008. – 169 p.
7. *Coté, J.* Arrested Adulthood: The Changing Nature of Maturity and Identity / James Cote. – New York: New York University Press, 2000. – 224 p.
8. *Crawford, K.* Adult responsibility in insecure times / Kate Crawford // Soundings. – 2009. – No 41.1. – P. 45-55.
9. *Cross, G.* Men to boys. The making of modern immaturity / Gary Cross. – New York : Columbia University Press, 2008. – 328 p.
10. *Danesi, M.* Forever Young: The Teen-Aging of Modern Culture / Marcel Danesi. – Toronto : University of Toronto Press, 2003. – 144 p.
11. *Debert, G.G.* The dissolution of adult life and youth as a value / Guita Grin Debert // Horizontes Antropológicos. – 2011. – Vol.5. – P. 49-70.
12. *Elias, N.* The History of Manners (The Civilizing Process, Vol. 1) / Norbert Elias. – NY : Pantheon, 1982. – 310 p.
13. *Furedi, F.* Therapy Culture: Cultivating Vulnerability in an Uncertain Age / Frank Furedi. – London : Routledge, 2003. – 256 p.
14. *Grossman, L.* Grow up Not so fast / Lev Grossman // Time. – 2005. – No 165.4. – P. 42-54. – Retrieved 07.09.2015 from <http://goo.gl/J75rqY>.
15. *Hye, K. J.* Kidult Contents Development using Mobile Augmented Reality / K.J. Hye, K.Y. Mi, K.M. Geun, S.E. Jee // Indian Journal of Science and Technology. – 2015. – Vol 8(S9). – P. 518–525.

16. *Klima, I.* Between security and insecurity. (Prospects for Tomorrow) / Ivan Klima. – New York: Thames & Hudson, 2000. – 88 p.
17. *Laslett, P.* A Fresh Map of Life: The Emergence of the Third Age / Peter Laslett. – London: Weidenfeld & Niclson, 1991. – 230 p.
18. *Linn, S.* Consuming Kids: the Hostile Takeover of Childhood / Susan Linn. – New York : New Press, 2004. – 288 p.
19. *Mary, A.* The Emergence of a New Developmental Stage : ‘Twenhood’? / Aurelie Mary // Comparing Children, Families and Risks. – 2006. – No 2. – P. 46-63.
20. *McFedries, P.* Kidult / P. McFedries. – Retrieved 07.09.2015 from <http://wordspy.com/words/kidult.asp>.
21. *Samuelson, R. J.* Adventures in Agelessness / R. J. Samuelson. – Retrieved 07.09.2015 from <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/16127975>.
22. *Sweetman, P.* Twenty-first century dis-ease? Habitual reflexivity or the reflexive habitus / Paul Sweetman // The Sociological Review. – 2003. – Vol. 51, Issue 4. – P. 528-549.
23. *Tytarenko, T.M.* Psykholohichni praktyky konstruyuvannya zhyttya v umovakh postmodernoyi sotsial'nosti: monohrafiya [Psychological practices of life construction in the postmodern sociality conditions: monograph] / T.M. Tytarenko, O.M. Kochubeynyk, K.O. Cheremnykh; National Academy of Pedagogical Sciences of Ukraine. – Kyiv : Milenium, 2014. – 206 p.

Marina Dvornyk

POSTMODERN SENTENCES OF KIDULT FIGURE

The paper is dedicated to the kidult figure – childish adult – as a generation of postmodern reality. It is postulated that 20-35-year-old people escaping from their biological age by desire to dress up into teenage clothes, by anti-aging treatments, by searching of extreme experiences, by the lack of investments in long-term relationships and properties is a logical process of youth lifestyle standardization and juvenile society of postmodern times. The parallelisms for kidult definitions as the symbols of immaturity, responsibility avoidance and escaping from adult identity are investigated. There are also highlighted the major approaches to understanding kidults as the age and activities group from the viewpoint of different disciplines. The emergence of kidults from a marketing viewpoint is regimented by the advertising and mass media influence to promote the immediate satisfaction of consumer needs (lack of logic in purchases, collective regression) based on the demand for products without any utilitarian value, on the nostalgia effect for the familiar sensations, on the growth of consumers of the older generation, on the youth lifestyle standardization. On the assumption of the social sphere, kidults arise from the behavior of the leaders with its tolerance about and even promotions of the irrationality anchoring in human consciousness - individualism, privatization, narcissism and profits. Popular culture, in its turn, dictates to kidults the adherence to leisure and pleasures as the benchmark and the product of development and happiness. Anthropological data shows that the new generation, abandoning authoritarianism, patriarchy and masculinity, are looking for the alternative ways to reach maturity, but then shifting off the identity of adult. Postnonclassical psychology, explaining kidults appearance, is focused on the notion of nonlinear and anachronistic model of life and personality's escape from the biological age as from the postulated frames.

It is emphasized that such typical traits and psychological characteristics of kidults as infantilism, narcissism, escapism, high level of suggestiveness, presentism, the absence of competitiveness and the slogan "all at once" have opened to postmodern personality the space for more solid researches of the self, spiritual searches and free choice of the life path.

Keywords: *postmodernity, discontinuity, anachronisms, kidult, juvenile, adult, youth, adolescence, childhood, escapism, hedonism, presentism, infantilism, immaturity, boomerang kids, baby-boomers, kawaii, Peterpandemonium, Carlson syndrome.*